

עמי (מרכז) 33443-09-25 - מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"י 33443-09-25 מדינת ישראל נ' אוריך

לפני כבוד השופט עמית מיכלס

עוררת
נגד
מדינת ישראל

משיב
יונתן אוריך

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מיום 11.9.2025 (מ"י 18029-05-25) במסגרתה נדחתה בקשת העוררת להאריך ב-60 ימים נוספים את תנאי השחרור שהוטלו על המשיב, שעניינם איסור יצירת קשר עם גורמים המעורבים בחקירה המתנהלת נגדו והתייצבות לחקירה וכן איסור יציאה מהארץ (להלן: ההחלטה). במסגרת ההחלטה נדחתה אף בקשת העוררת להטיל על המשיב תנאי נוסף שעניינו "איסור עיסוק", בהתאם להוראות סעיף 48(א)(10) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חסד"פ).

על מנת שלא להאריך בתיאור השתלשלות העניינים, ומאחר שההחלטה בערר האחרון שהוגש מטעם העוררת בפרשה זו (עמ"י 43374-08-25) ניתנה אך לפני פחות מחודש, יש לקרוא את החלטתי זו בהמשך לה.

2. החלטת בית משפט השלום שלא להיעתר לבקשת העוררת להוספת התנאי של איסור עיסוק נסמכה על מספר נימוקים, חלקם חדשים ולחלקם התייחסתי במסגרת עררים קודמים, ובהם: ביסוס הבקשה על תיק אחר בו נחקר המשיב זה מכבר (פרשת ה"בילד"), מבלי שנתבקשו בשעתו תנאי שחרור לגביו, ובפרט תנאי של איסור עיסוק; העדר אפשרות לקבוע עילת מסוכנות על יסוד טיטת חוות הדעת הקיימת בתיק וללא חוות דעת סופית; פגמים שונים שנפלו בהליך הגשת הבקשה הנוכחית; אפליה בין המשיב לבין מעורבים נוספים לגביהם לא נתבקש תנאי של איסור עיסוק, ובפרט אלי פלדשטיין שהוא בגדר נאשם בפרשת ה"בילד", להבדיל מהמשיב שעדיין בגדר חשוד; העדר ראיות המצביעות על החשש הנטען לפגיעה בביטחון המדינה או להישנות ביצוע עבירות דומות מצד המשיב; הסתמכות על מסמכים פנימיים של המשטרה מחודש מרץ 2025, הכוללים עמדה של קצין משטרה משיבה סגורה שנערכה באותו חודש, כאשר לדידו של אותו קצין אין במעשיו של המשיב משום עבירה פלילית. לגבי מסמכים אלו (שסומנו במ/1א ובמ/1ב בדיון שהתקיים בבית משפט השלום ביום 14.8.2025 במסגרת בקשתה

עמוד 1

הקודמת של העוררת להארכת תנאים), נקבע בהחלטה הנוכחית ש"יש להצטרף על כך (שהמסמכים לא הוצגו לעיון בית המשפט על ידי העוררת עוד בחודש מרץ 2025 בשלב הוצאת הצווים), משום שאילו הייתה עושה כן - היו פני הדברים אחרת".

אשר לבקשה להארכת התנאי של איסור יצירת קשר עם גורמים המעורבים בפרשה, מצא בית משפט השלום שפעולות החקירה שנותרו לביצוע אינן מצדיקות את הותרת התנאי על כנו; לא צוינה פעולת חקירה חדשה הנוגעת ללשכת ראש הממשלה; לא צוין הצפי לחקירתו של עד מרכזי, ג"י פוטליק, חקירה שהוגדרה בהחלטה כ"חיונית ודרושה" אולם אינה מבוצעת מזה זמן רב.

3. לטענת העוררת שגה בית משפט השלום בכך שלא נתן משקל ראוי בהחלטתו ל"כתב החשדות" שהועבר לאחרונה למשיב בתיק ה"בילד", שאושר על ידי פרקליט המדינה והיועצת המשפטית לממשלה, המלמד על כוונת המדינה להגיש נגדו כתב אישום בגין חלקו בפרשה זו, המגבשות עבירות של ידיעה כוזבת בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, מסירת ידיעה סודית, החזקת ידיעה סודית והשמדת ראיה; כתב החשדות משנה את נקודת האיזון ומהווה נסיבה מיוחדת המצדיקה את הוספת התנאי; בניגוד לאמור בהחלטה, נטען שמעשי העבר של המשיב מלמדים על החשש שהוא יחזור עליהם גם בעתיד, ובהקשר זה נטען שאין לאפשר לחשוד שביצע על פי החשד מספר עבירות ביטחון חמורות ועבירות נוספות בלשכת ראש הממשלה לחזור ולעבוד באותה לשכה; עוד נטען שבניגוד לאמור בהחלטה, המארג הראיתי נגד המשיב דווקא התעבה גם בנוגע לחלקו בפרשת ה"בילד", בהינתן חומרי חקירה חדשים שהניבה החקירה בפרשת "קטאר גייט"; נטען שהתרשומת הפנימית אליה התייחס בית משפט השלום אינה מהווה חומר חקירה בתיק, וממילא מדובר בדעה של קצין אחד בלבד, שאין לה כל משקל ראיתי; אין מקום לשוב ולדרוש את השלמת הכנת חוות דעת שב"כ, שכן זו תוכן רק בסיום החקירה בהתבסס על כלל חומרי החקירה, כאשר מנגד ניתן להתרשם מהתבטאויות שנאמרו על ידי ראש הממשלה בשבוע האחרון לאחר תקיפת קטאר; אשר לתנאי של איסור יצירת קשר, נטען שתנאי זה נחוץ לנוכח כוונת העוררת לגבות בהמשך עדויות נוספות גם מסביבת ראש הממשלה.

4. לטענת ב"כ המשיב, אין מקום להטיל כעת תנאי חדש של "איסור עיסוק", בשעה שתנאי זה כלל לא נתבקש בדיונים קודמים; טענת העוררת לפיה הטעם להוספת התנאי החדש מקורו בכתב החשדות שהועבר למשיב בקשר לחלקו בפרשת ה"בילד" אינו יכול לעמוד, מן הטעם שכתב החשדות הוכן עוד בחודש יולי, אולם הוא לא הוצג לבית המשפט בדיון שהתקיים בחודש אוגוסט והעוררת לא השתמשה בו בשעתו כחלק מנימוקה; נטען שמכל מקום העברת כתב חשדות לידי המשיב אינה מהווה "שינוי נורמטיבי" בשונה משלב הגשת כתב אישום; טענת העוררת לפיה המשיב השמיד ראיה הייתה ידועה עוד בחודש אפריל השנה ואין מדובר בפרט חדש; מהמשיב לא נשקף סיכון כלשהו לביטחון המדינה, כאשר מעבר לעובדה שהוא לא הדליף מידע בעצמו לעיתונאים, ממילא כל עיתונאי שיקבל ממנו עתה מידע בעניין קטאר יבדוק אותו טרם פרסומו; למשיב אין גישה לחומרים מסווגים בלשכת ראש הממשלה; המשיב הוא עובד מטעם תנועת הליכוד, מותר לו לעבוד גם בעבודות נוספות לגביהן קיבל בעבר אישור מהפרקליטות ולא חלה עליו חובת דווח; הגבלת עיסוק ניתנת רק במקרים חריגים וחמורים יותר

מהמקרה שלפנינו; המשיבה לא עמדה בהתחייבותה לסיים את החקירה בתוך 30 יום; אין כל מניעה שהמשיב ידבר עם אנשים שכבר מסרו גרסתם במהלך החקירה; המשיב מופלה לרעה לעומת חשודים אחרים לגביהם לא התבקשה הגבלה דומה.

דיון

5. אשר לתנאי של "איסור עיסוק", אציין כבר בפתח הדברים שעל אף שמדובר בתנאי שלכאורה לא התבקש בדיונים קודמים, הרי שממילא מדובר בתנאי שאין בו כדי להשפיע או לשנות לרעה את מצבו של המשיב, בוודאי שלא באופן משמעותי, זאת מאחר שממילא התנאי של איסור יצירת הקשר עם הגורמים המעורבים בפרשה מנע ממנו, מבחינה מעשית, לעבוד עם לשכת ראש הממשלה או בחברת פרספון. נוסף על כך, ניתן להיווכח שהעוררת הצהירה בבקשה שהגישה במסגרת הערר האחרון (עמ"י 43374-08-26) כי אחת ממטרותיה בבקשה לאיסור יצירת הקשר היא מניעת האפשרות שהמשיב ימשיך לעבוד בלשכת ראש הממשלה, אפשרות שלתפישתה "אינה מתקבלת על הדעת" לנוכח מעשיו החמורים. בבקשה הנוכחית השתמשה העוררת בחלופה המפורשת של איסור עיסוק, זאת לאור הערתי במסגרת הדיון הקודם שכל שזו כוונתה, עליה "לקרוא לילד בשמו" ולנקוב בהוראת החוק הרלוונטית. כך אכן פעלה העוררת, ומכאן שאין מדובר ב"הפתעה" או בתנאי אותו לא ניתן היה לצפות.

בפן המהותי, וזה העיקר, לא ניתן להתעלם מהראיות שהצטברו כנגד המשיב בנוגע לחלקו בפרשת ה"בילד", והצדדים אינם חלוקים כי הן מבססות חשד סביר, ומהראיות הקשורות לפרשת "קטאר גייט", המבססות את בקשת העוררת להטלת התנאי.

6. סעיף 48(א) לחסד"פ מאפשר לבית המשפט לקבוע תנאי שחרור של "איסור המשך עיסוק הקשור בעבירה" כל אימת ש"מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לביטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה...". כאן המקום להזכיר, שבהתאם לגרסת המשיב בשתי הפרשיות הנחקרות, מעשיו היו תמימים, והוא כלל לא עבר עבירה או ביצע מעשה אסור. טענה זו של המשיב מקימה חשש מוגבר שמא חזרתו לסביבת מקום עבודתו הקודם, שאין צורך להכביר מילים על רגישותו, תאפשר לו להמשיך ולבצע מעשים בעלי מאפיינים דומים או לעבור עבירות נוספות, בסוברו כי מעשיו כשרים וחוקיים, זאת בשעה שהם עלולים להסב נזק רב, בין אם נזק לביטחון המדינה ובין אם נזק אחר. בעניין זה לא נותר אלא להפנות לכתב החשדות שהועבר למשיב ולכתב האישום שהוגש נגד פלדשטיין, המלמדים כי המשיב ופלדשטיין מסרו במספר הזדמנויות "ידיעה סודית שביטחון המדינה מחייב לשמרה בסוד, בעת שלא היו מוסמכים לכך, כאשר בחלק מההזדמנויות נעשה הדבר בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, ולמצער כשהם צופים מראש את התרחשות התוצאה כאפשרות קרובה לוודאי". נוסף לאמור, נטען שהמשיב החזיק העתק של הידיעה הסודית בעת שלא היה מוסמך לכך. ב"כ המשיב לא חלק על קיומו של חשד סביר לביסוס טענות אלו.

ואכן, חומר החקירה שנאסף עד כה מבסס חשד לערוב תחומין בעיסוקיו של המשיב, המוגדר כ"יועץ פוליטי" המקבל את משכורתו מתנועת הליכוד, בין עניינים פוליטיים, מדיניים וביטחוניים, כאשר במקביל לעיסוקו זה, הוא מתפרנס גם ממקור אחר. אם נצמד לגרסת המשיב, ובהתאם לחשד, במקביל לשלל עיסוקיו בלשכה, הוא הסתיר מראש הממשלה, אליו היה מקורב מאוד, את פעולותיו האחרות ואת העובדה שקיבל כסף מהחברה בה הועסק בתמורה לקידום עניינה של קטאר, זאת הן לפני תאריך 7.10.2023 והן פרק זמן ארוך לאחר פרוץ המלחמה ועד לחשיפת הפרשה. לנוכח אירועי השבוע החולף, ניתן רק להרהר מה היה קורה לולא נחשפה הפרשה, והמשיב היה ממשיך לקדם את עניינה של קטאר תמורת תשלום במקביל לעבודתו הצמודה עם ראש הממשלה, כל זאת, כך על פי גרסתו, תוך הסתרת המעשים מהגורמים הרלוונטיים.

7. מעבר לאמור, מגבלת העיסוק משיגה תכלית נוספת של צמצום היכולת לשבש את החקירה. עמדה על כך השופטת ד' ברק ארז בבש"פ 2841/13 חדיגה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (6.5.2013):

"הסמכות המוקנית לבית משפט של מעצרים להתנות את שחרורו של נאשם בתנאי שעניינו מגבלת עיסוק עומדת גם מקום בו מגבלה זו נדרשת על מנת לתת מענה לחשש מפני שיבוש הליכי משפט (כאמור בסעיף 48(א) רישא). לכל הפחות, ניתן לעשות שימוש בסמכות זו מקום בו העבירות המיוחסות לאותו נאשם הן כאלה שטבוע בהן החשש מפני שיבוש הליכי משפט, היינו כאשר החשש להישנות העבירות והחשש לשיבוש הליכים כרוכים זה בזה (ראו למשל: בש"פ 931/12 סלהב נ' מדינת ישראל, בפסקה 9.2.2012 (14-)). אלה הם פני הדברים בנסיבות שבהן מגבלת העיסוק עניינה בהרחקת הנאשם מסביבה מקצועית ואנושית קונקרטית, להבדיל מאשר איסור גורף לעסוק בתחום מקצועי מסוים".

גם בהקשר זה לא נותר אלא להפנות לכתב החשדות שהועבר למשיב, ממנו עולה כי הצטברו נגדו ראיות המבססות עבירה של השמדת ראיה, לאחר שנמצא שיום לאחר מעצרו של פלדשטיין ורוזנפלד, ממנו קיבל פלדשטיין את הידיעה, החליף המשיב את מכשיר הטלפון הנייד שלו ונמנע במכוון מהעברת התכתובות שהיו שמורות במכשיר הטלפון הקודם.

8. הצדקה נוספת להוספת התנאי של איסור עיסוק, ככל שהדבר נוגע לפרשת ה"בילד", היא העברת כתב חשדות לידי המשיב. מדובר בנקודת מפנה, לה יש לתת משקל משמעותי, שכן על אף שעוצמתה של נקודת מפנה זה נמוכה מזו הקיימת בשלב שבו מוגש כתב אישום, היא מלמדת לכל הפחות על כוונת המדינה להגיש נגד המשיב כתב אישום, כפוף לשימוע, בכל הנוגע לחלקו בפרשה.

9. הנה כי כן, תמונת המצב המתקבלת מחומר החקירה שנאסף עד כה בעניינו של המשיב בשתי הפרשיות, מבססת היטב את הצורך להרחיקו מסביבת לשכת ראש הממשלה, זאת לרבות בדרך של הטלת תנאי מפורש של איסור עיסוק. שילובן של שתי הפרשות, מלמד על חוט מקשר ביניהן, על דפוס פעולה ועל העדר מעצורים מצד המשיב. במצב דברים זה, הטלת תנאי של איסור עיסוק אינו רק תנאי שסביר לקבוע, אלא תנאי מתבקש והכרחי, כאשר לצורך ביסוס העילה, די בחומרי החקירה הקיימים

והעולה מהם, ואין צורך להיזקק לחוות דעת של גורם ביטחוני כזה או אחר. בהקשר זה יש לשוב ולהזכיר את חלקו המרכזי של המשיב, על פי החשד, שנבע ממעמדו הייחודי בלשכת ראש הממשלה.

ודוק, בשונה ממקרים אחרים בהם מוטל איסור גורף לעסוק במקצוע מסוים הקשור בביצוע העבירה, הרי שההגבלה המוטלת על המשיב במקרה זה מצומצמת למשרה קונקרטית, והיא אינה מונעת ממנו להמשיך ולעסוק במקצועו כיועץ בכל מקום אחר שיבחר, ובלבד שלא יהיה לאותו מקום קשר לפרשיות בגין נחקר.

10. ועוד הערה לסיום פרק זה. במהלך הדיון הסביר נציג העוררת כי הסיבה לשימוש שנעשה על ידי בכתב החשדות בפרשת ה"בילד" לביסוס עמדתה בבקשה הנוכחית הייתה הרושם שהתקבל מהערות בית משפט השלום בדיון שנערך בחודש אוגוסט, לפיהן הראיות שנאספו בפרשת "קטאר גייט" הן חלשות. עוד הוסבר, שעל אף שהעוררת חולקת על הערכה זו, ולאחר ישיבה שנערכה בעניין עם גורמים בכירים במשטרה ובפרקליטות, היא מצאה לנכון "לחזק" את בקשתה תוך אזכור מעשיו של המשיב בפרשת ה"בילד", ובהתאם אף עדכנה את הבקשה, שעומדת עתה על 60 ימים במקום 30 שהתבקשו יום קודם לכן במסגרת הבקשה הראשונה. לטעמי, אין כל פסול בדרך בה נקטה העוררת בהחלטתה לקשור בין שתי הפרשות לצורך חיזוק עמדתה, במטרה להציג בפני בית משפט השלום את התמונה הרחבה יותר של מעשי המשיב. אכן, מוטב היה לו כתב החשדות היה מוגש לעיון בית משפט השלום כבר במהלך הדיון שנערך בפניו בחודש אוגוסט. עם זאת, משהדבר לא נעשה, וכתב החשדות הוצג רק עתה, אין משמעות הדבר שהוא אינו ראוי להתייחסות, ובכלל זאת לחומרי החקירה עליהם הוא מתבסס, בהיותו סיכום של אחת משתי הפרשות החמורות בהן נחקר המשיב והצהרת כוונות של הפרקליטות להגיש נגדו כתב אישום. כך במיוחד נוכח החוט המקשר בין שתי הפרשות, כפי שצינתי לעיל.

11. אשר לתנאי של איסור יצירת קשר, הרי שריבוי הגרסאות, התמיהות והסתירות הקיימות בשלב זה, וכל עוד לא התקבלה החלטה על סיום החקירה, ובהינתן השלמות חקירה שיכול ויבוצעו בהמשך בהתאם להוראות הפרקליטות, לרבות בסביבת לשכת ראש הממשלה והחברות המעורבות, כל אלו מבססים את הצורך בהארכת התנאי של איסור יצירת הקשר עם גורמים המעורבים או שעשויים להיות מעורבים בפרשה עם התקדמות החקירה, הן בחברת פרספשיין והן בלשכת ראש הממשלה.

12. בכל הנוגע למסמך הפנימי שצוין בהחלטת בית משפט השלום, הרי שכשמו כן הוא - מסמך פנימי, שאינו מהווה חומר חקירה ואינו מייצג עמדה רשמית של משטרת ישראל, זאת בפרט וביתר שאת כאשר מאז נכתב נוספו ראיות נוספות לתיקי החקירה. מטעמים אלו אין ולא אמורה להיות למסמך זה השפעה כלשהי על ההחלטה מושא הבקשה. ואם לא די בכך, בהחלטה צוין שמדובר במסמך שסומן על ידי בית משפט השלום עוד במסגרת הדיון הקודם שהתקיים בפניו ביום 14.8.2025, וכבר אז היווה את אחד משיקוליו במסגרת ההחלטה שניתנה על ידו, שיקול שבמסגרת החלטתי הקודמת סברתי שאינו יכולה לעמוד.

13. כך גם לגבי נושאים אחרים שעלו מהחלטת בית משפט השלום, שכבר ניתנו על ידי בעניינים החלטות בעבר ועל כן אין מקום להידרש אליהם פעם נוספת. כך למשל טענת ה"אפליה" בין המשיב לבין מעורבים נוספים, ובפרט אלי פלדשטיין, ולפער בתנאי השחרור שנקבעו לגביהם, אליה התייחסתי בהחלטות קודמות (ראו למשל עמ"י 43374-0825, פסקה 8; עמ"י 55855-05-25). בקצירת האומר אציין שמחומר החקירה עולה שהסיכוי שפלדשטיין ישוב מיוזמתו לעבוד בלשכת ראש הממשלה הוא תיאורטי בלבד ומכאן שלא נדרש לגביו התנאי של איסור עיסוק, זאת בניגוד למשיב שמבקש לשוב ולעבוד שם.

עניין אחר הוא חוות דעת שב"כ הסופית, לגביה מקובלת עליי עמדת העוררת כי ראוי שתתבסס על כלל חומרי החקירה שנאספו ועוד יאספו, ותיערך כאחת מפעולות החקירה האחרונות.

14. ואף זאת ראוי שייאמר. אין להקל ראש בכל תנאי שחרור המגביל את חירותו של אדם או את חופש הפעולה שלו בחברה דמוקרטית. לצד האמור, לא כל תנאי בו מצוי חשוד משוחרר פוגע "בזכויות חוקתיות לחירות" וב"חזקת החפות", כעולה מההחלטה. אזכיר, שבכל אחת משתי הפרשות הנחקרות, המשיב אינו בגדר עצור, או עצור הנתון באיזוק אלקטרוני, או עצור ב"מעצר בית" או מי שנתון בפיקוח אנושי כלשהו. המשיב חופשי להסתובב כאוות נפשו בכל מקום, להוציא את מקום עבודתו הקודם, והוא רשאי לשוחח עם כל אדם, למעט רשימה מצומצמת של אנשים המעורבים בחקירה. אכן, בתנאים המבוקשים יש משום פגיעה מסוימת בחופש העיסוק של המשיב, אולם באיזון הכולל, וכאשר לנגד עיניי הפרשות החמורות בהן הוא חשוד והראיות שנאספו עד כה, הרי שמדובר בפגיעה סבירה ומידתית. אשוב ואזכיר, שלא נאסר על המשיב לעבוד בתחומי מומחיותו ולפרנס את עצמו בכל עבודה, לרבות כיועץ, ובלבד שיורחק מסביבת העבודה בה עבר על פי החשד ובה ביצע על פי החשד את העבירות המיוחסות לו. בהינתן שהחקירה נמצאת בשלבים מתקדמים ביותר, גם אם אלו מתארכים, מלווה באופן צמוד על ידי גורמים בכירים במשטרה ובפרקליטות, ובהינתן טיב החשד הקיים בשלב זה וחלקו של המשיב בפרשות הנחקרות, נראה כי מדובר בתנאים מינימאליים, כאשר נקודת האיזון שתאפשר את ביטולם טרם הגיעה. אף אין להוציא מכלל אפשרות שבהמשך תתבקש השלמת החקירה מקום בו הדבר דרוש, לרבות בדרך של חקירת עדים שכבר נחקרו בעבר. מטעם זה אף אין משמעות לשאלה אם פעולות החקירה המצוינות בדוח הסודי כוללות, בשלב זה, גביית עדות מגורם כלשהו בסביבת ראש הממשלה.

15. במסגרת החלטתי זו, כמו גם בהחלטות קודמות, ובהינתן הרף הראייתי הנדרש לשלב זה של ההליך לקיומו של "חשד סביר" בלבד, הפניתי זרקור ל"יש" הראייתי. זאת בהתחשב, בין היתר, במורכבות הרבה הנוגעת לחקירת שתי הפרשות דנן, והקשיים הלא מבוטלים עמם מתמודדת העוררת. נוכח הביקורת העולה מהחלטת בית משפט השלום ביחס לפעולותיה של העוררת, מצאתי לנכון להעיר כי במהלך הדיון ביקשתי וקיבלתי הסברים אשר להחלטות שונות שהתקבלו על ידה בתקופה האחרונה, לרבות בנוגע לשימוש בכתב החשדות. ההסברים שניתנו לי מניחים את הדעת ומצביעים על הפעלת שיקול דעת ראוי מצד העוררת בכל צעד שנעשה. כך למשל, בקשה שהוגשה מטעם העוררת ותוקנה יום לאחר מכן בעקבות ישיבה שהתקיימה, היא פעולה סבירה, וביקורת שהועברה לגביה במסגרת ההחלטה אינה יכולה להוות שיקול נגד למעשים החמורים בהם חשוד המשיב.

לעת הזו, די בחומר החקירה הקיים בשתי הפרשיות כדי לבסס את המסקנה לפיה יש מקום להרחיק את המשיב מלשכת ראש הממשלה ולאסור עליו לעסוק בעניינים הקשורים אליה. במקביל, יש להמשיך ולעקוב מקרוב אחר התקדמות החקירה ואחר ההחלטות המתקבלות על ידי כלל הגופים המעורבים בכל הדרגים, על מנת לוודא שהחקירה מתקדמת באופן ענייני ובקצב ראוי, כפי שהיה עד עתה.

16. אשר לתקופה המבוקשת. בהינתן שאנו מצויים בפתחו של חודש תשרי, הכולל מעט ימי עבודה, ובהינתן עצמת החשד הסביר בשני התיקים וטיבם של התנאים המגבילים, הרי שפרק הזמן המבוקש הוא מידתי והוא אף עולה בקנה אחד עם הצורך בקיום חקירה מעמיקה, זהירה ויסודית, המבקשת להגיע לחקר האמת. ההתרשמות היא כי משיבה לשיבה החקירה מתקדמת, חומרי חקירה מתווספים לתיק, לעתים מחזקים את החשד ולעתים לא. זו טיבה וטבעה של חקירה מקצועית ויסודית, גם אם הדבר לוקח זמן. כפי שניתן לראות, גם לוחות הזמנים שהוצגו לי בדיון הקודם אינם רלוונטיים עוד, לנוכח פעולות נוספות שבכוונת העוררת לבצע בטווח הזמן של השבועות הקרובים, כפי שהובהר לי בפרוטרוט במעמד הדיון שנערך במעמד צד אחד, בדגש על הפעולות הקשורות למסמכים שסומנו במאוחד במ/4, שיכול ויניבו פעולות חקירה נוספות וחשובות (סיכום הדברים מתועד במסמך במ/5, שיושב לידי העוררת והעתק ממנו יישמר במקביל בכספת בית המשפט).

17. אשר על כן, מצאתי כי דין הערר להתקבל. על המשיב יחולו תנאים של איסור עיסוק, איסור יצירת קשר עם המעורבים בהתאם להחלטות קודמות ואיסור יציאה מהארץ, כל זאת למשך 60 יום שמניינם מיום 10.9.2025.

18. חומרי החקירה יושבו לידי נציגי העוררת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ה, 18 ספטמבר 2025,
בהעדר הצדדים.